

Iktatószám		Budapestre vonatkozó újságcikkek	Oszályozás
			Tárgy 331.61
		Szerző <i>Egy biztos</i>	
Cím <i>Apróságok a munkanélküliek összeírásánál.</i>		Idő "1914"	
Forrás: <i>Pesti hírlap</i>		Személy	
<i>Bp.</i> (Hely)	<i>1914 IV/1</i> (Idő)	(Köt. v. füz.)	Helyszám

Apróságok a munkanélküliek összeírásánál.

Azoknál a szomorú összeírási munkálatoknál, melyek anyagát adják a munkanélküliek statisztikájának, igen sok jellemző és érdekes apróság történt, amelyet figyelmen kívül kellett hagyni a komor összeíró biztosoknak, de élénk fényt vet a sorsüldözött lelki világára és itt-ott felcsillan bennök az a fanyar humor, amit csak a kétségbeesés vált ki.

Itt adunk egyet-kettőt közülök:

A Karpfenstein-utca egyik házában, a munkanélküli iparosok között szintén ágyrajáró K. M. állás nélküli cimiro. Hajdan telekkönyvi tisztviselő volt, de állását veszítvén, mint cimiro kereste meg kenyérét éveken át, jelenleg munka nélkül van nyolc hónap óta. A tiszta galléron kívül egész ruházata kopott, lerongyolt.

— Mi a foglalkozása? — kérdeztük.

— Mi mindannyian munkapártiak vagyunk, uram.

— A pártállás nem foglalkozás, arra nem vagyunk kíváncsiak.

Filozofálni kezdett:

— Mi a munka pártján vagyunk, reggeltől-estig munka után futunk, tehát ez a foglalkozásunk *jelenleg*, — válaszolt keserű mosolylyal — *azelőtt* cimiro voltam.

— Köszönöm — és mentünk tovább.

A Madách-utca egyik tömeglakásában mesemondással szórakoztak a munkanélküliek. Az egyik rozoga ágyon egy intelligensebb formájú fiatal ember hevert ruhástól. Odaléptünk hozzá:

— Mi a foglalkozása?

- Ur vagyok.
- Az nem foglalkozás.
- Nem dolgozom, tehát ur vagyok.
- Hát miből él?
- Én nem élek . . . hát élet ez? — kedélyes-

Kedett tovább és csak erélyes felhívásunkra mondta meg, hogy malomhivatalnok volt a vidéken, azután volt pincér, csapos, mozikikiáltó, napszámos egy építkezésnél, majd dijnok s legutóbb telefonkezelő egy gyárban. Nyár óta nincs munkája.

L. M. a Tompa-utca egyik földszintes házában szegényes lakásában, önként mondta el élettörténetét.

A szomorú emlékü Néptakarékpénztár tisztviselője volt, amelyet Udvary Ferenc néppárti képviselő

alapított és buktatott meg. A képviselő megszökött s akkor ő ellene is vizsgálatot indítottak, de vele szemben később megszüntették az eljárást. A meghurcoltatás után kiment Lipcsébe és könyvkötőmesterséget tanult. Hazajöve, nevét megmagyarosította, munkakönyvet szerzett és több előkelő könyvkötő cégnél dolgozott az országban. 1912-ben a papírvágó levágta balkeze négy ujját, dolgozni többet nem tud szakmájában és másfél éve szaporítja a munkanélküliek számát.

— Uraim — szólt esdő hangon — írni azért tudok, írásom kitünő, képzett ember vagyok, valami irodai munkát szeretnék, mert elpusztulok.

Megvigasztaltuk, de magunkban a munkanélküli képzett magánhivatalnokok statisztikájára gondoltunk.

Vézna, bozontos, deresedő hajú férfit találtunk a Bokréta-utca egyik kis lakásában, mely inkább odu, mint lakás. Egyedül járkált a szobában, lakótársai nem voltak otthon. Épen delet barangoz-

tak. Emberünk keservesen dalolt.

— Neve, foglalkozása?

— Z. B. cimfestő vagyok. Valamikor mester, most segéd . . . illetve most semmi — igazította helyre. — Két év óta nem tudok munkát kapni.

— És mégis kedve van énekelni? — kérdeztük önkéntelenül.

— Ebédelek, uram, ebédelek — mondta szenvedő mosolygással — így nem gondolok az éhségre. És lerítt az arcáról, hogy talán napok óta nem evett.

Egy hozzánk csatlakozott hírlapíró egy koronát adott neki.

Önérzetesen szólt:

— Nem szolgáltam meg, tekintetes uram, de tessék megmondani a nevét és ha visszafelé jönnek, sziveskedjék befáradni hozzám.

Estefelé a hírlapírót visszavitte a kíváncsiság és amikor kijött, egy művészi festésű ajtóablácskát mutatott a nevével. A szegény, nyomorgó ember önérzete nem engedte, hogy viszontszolgálat nélkül fogadja el a koronát.

Egy biztos.